

**Справа «Лозинський та інші проти України»
 (“Lozynskyy and Others v. Ukraine”)**

У рішенні, ухваленому 6 вересня 2007 року у справі *«Лозинський та інші проти України»*, Суд постановив, що:

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції;
- було порушено ст. 13 Конвенції;
- мало місце порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.

Відповідно до вимог ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявникам 12 153 євро кожному як відшкодування матеріальної шкоди та 1 800 євро кожному як компенсацію моральної шкоди.

Обставини справи.

Першим заявником є п. Петро Миколайович Лозинський, 1964 р. н.; другим – п. Віктор Федорович Ашкуров, 1955 р. н., третім – п. Марія Василівна Лозинська, 1965 р. н. Усі заявники є громадянами України і проживають у Баштанському районі Миколаївської області.

13 листопада та 18 грудня 2000 року Баштанський районний суд, ухваливши три окремі рішення, зобов’язав ЗАТ «Перемога» (далі – ЗАТ) сплатити заявникам заборговані кошти – відповідно 2 335, 1 798 та 1 552 грн.

8 червня 2001 року цей же суд за скаргою заявників визнав незаконними дії Баштанської виконавчої служби, яка не спромоглася виконати зазначені його рішення. Цей суд встановив, що виконавча служба не вжила необхідних заходів для примусового виконання судових рішень у справах заявників. Зокрема, не було вжито заходів для арешту та продажу майна підприємства-боржника.

Протягом 2002 року виконавча служба наклала арешт та продала майно ЗАТ, після чого заявникам було сплачено, відповідно, 1 059, 910 та 1 368 грн.

Коли 28 квітня 2004 року Апеляційний господарський суд Миколаївської області оголосив ЗАТ банкрутом, виконавча служба завершила примусове виконання рішення суду та передала припис про виконання цього рішення до ліквідаційної комісії.

Борги були сплачені заявникам у повному обсязі у вересні 2005 року.

У рішеннях від 21 вересня та 1 жовтня 2001 року Баштанський суд зобов'язав виконавчу службу сплати кожному заявнику 590 грн. як компенсацію моральної шкоди, завданої неспроможністю виконати остаточні судові рішення на користь заявників.

8 січня 2002 року виконавча служба розпочала виконавче провадження з виконання рішень від 21 вересня та 1 жовтня 2001 року.

16 вересня 2004 року виконавчі приписи були повернуті заявникам не виконаними через відсутність достатніх коштів у боржника – (у державної виконавчої служби).

У процесі розгляду справи у Суді п. В.Ф. Ашкуров помер. Його вдова висловила бажання продовжити розпочате чоловіком провадження у Суді.

Зміст рішення Суду

Заявники скаржилися на порушення ч.1 ст.6 Конвенції та ст.1 Першого протоколу до Конвенції через тривале невиконання судових рішень на їх користь. Вони також скаржилися на порушення ст. 13 Конвенції, оскільки не мали ефективного засобу правового захисту від невиконання цих судових рішень.

Уряд стверджував, що таких порушень відповідних статей Конвенції щодо заявників не було. Заявники з цим не погоджуються.

Суд зазначив, що рішення, ухвалені на користь заявників проти виконавчої служби, залишаються невиконаними понад п'ять років і дев'ять місяців.

Крім того, Суд ще раз вказав, що він вже встановлював наявність порушення ч.1 ст.6 та ст. 1 Першого протоколу до Конвенції у декількох

подібних справах, зокрема *«Ромашов проти України»*, *«Войтенко проти України»*.

Дослідивши усі матеріали справи, Суд не побачив підстав дійти у даному випадку іншого висновку, аніж у рішеннях щодо наведених вище справ.

Таким чином, було порушено ч.1 ст.6 Конвенції та ст.1 Першого протоколу до Конвенції.

Стосовно стверджуваного заявниками порушення ст. 13 Конвенції Уряд вказав, що заявники не використали усі національні засоби правового захисту.

Проте суд дійшов висновку, що заявники не мали ефективно національного засобу захисту, як цього вимагає ст.13 Конвенції, аби відшкодувати шкоду, завдану невиконанням судових рішень на їх користь. Отож, мало місце порушення цього конвенційного положення.

Крім того, заявники скаржилися на порушення ч.1 ст.6 і ст. 13 Конвенції та ст.1 Першого протоколу до Конвенції через надмірну тривалість невиконання судових рішень, ухвалених на їх користь проти ЗАТ.

Однак у світлі всіх матеріалів справи та скарг заявників Суд вважає, що заявники не навели ознак порушення цих статей Конвенції та протоколів до неї.